ימי חופשה ניתנו לו, כדי שיוכל לבלות את החג עם אביו המרותק מזה חודש וחצי למיטתו בגלל רגל שבורה, עם אמו, עובדת־נקיון בדואר, ועם שמונה אחיו ואחיותיו (האח התשיעי יושב גם כן ב־בית־הסוהר).

„הם היו שתויים ומסוממים," מעידים עליהם חברים שחזו בסיומו של ערב החג. „הם לקחו כדורים ולא ידעו מה הם עו־שים. הם היו רוצחים את מי שהיה נופל להם לידיים."

מגדל־העמק של חג היתה משעממת. כמו מגדל־העמק של חול. קולות השימ־חה היחידים במקום בקעו ממקום אחד: מועדון מפ"ם. שם התקיימה מסיבה של „הרוסים". לשם, באורח־טבעי, פנו ה־חברה הטובים המשועממים.

אחד מתדיסר החוגגים, במועדון, היה טוראי משה גרון, שהגיע לחופשת־חג לביתו בטבעון, קפץ לבקר את חבריו ב־מגדל־העמק.

אלמנה — ושכולה

לפני שלוש שנים ארזה דורה גרון את רכושה המועט, לקחה את שתי בנותיה — פירה, כיום בת 17, וסוניה (21) — ואת בנה היחיד משה, ועלתה לישראל.

בווילנה עיר מושבם לא היה מצבם הכלכלי גרוע, אם גם לא מזהיר. דורה עבדה ככרטיסנית באוטובוס, גידלה את שלושת ילדיה בכוחות עצמה. בעלה נהרג. כשהיה בן שלוש, נפל מישקה מגג גבוה, ומאז בילה חודשים ארוכים בבתי־חולים. נשימתו וצלעותיו נפגעו. בגלל חולניותו לא סיים אלא שבע שנות לימוד.

עם הזמן גברו הגעגועים לארץ האבות, לארץ שכולם שם יהודים. לא מעט קשיים עמדו בדרכה של דורה לישראל, אבל גברה על כולם.

תחנתה הראשונה בארץ החדשה היתה מחנה דויד, בכניסה לחיפה. החלקה ה־צבאית, בבית־הקברות הסמוך, עתידה הי־תה להיות, שלוש שנים מאוחר יותר, מקום מנוחתו האחרונה של בנה.

דורה התחילה לעבוד כפועלת בבית־חרושת לברזל ברמת־גן. גם מישקה עבד. לפעמים כחשמלאי, לפעמים בקטיף תפו־זים.

ברמת־גן, אליה עברה המישפחה זמן מה אחרי זה, הכירה הבת סוניה את בע־לה, צבר, ובן למישפחה שחציה מרוקאית. כשהכירה דורה את שלמה סולובצ'יק, בעל קיוסק בטיבעון, והשניים החליטו ל־התחתן, עברה כל המישפחה לטיבעון.

מישקה היה מרוצה בארצו החדשה. הוא היה נער שקט וטוב־לב, „שלא היה יכול לפגוע אפילו בזבוב," כפי שמתא־רים אותו חבריו. בטיבעון היה מדריך ב־צופים. כשמלאו לו 17 וחצי, החליט שהוא רוצה לצה"ל. הוא העלים את עובדת חולניותו, התגייס, לפני תשעה חודשים.

על רציחתו של מישקה, באותה מסיבה, סיפר השבוע בעברית רצוצה חברו, ניקולאי רובין בן ה־17 וחצי, שהיה שם:

היינו 12 חברה. ישבנו במועדון, שרנו וצחקנו. פתאום באו 15 מרוקאים.

אחד, זה שהרג אחר כך את מישה, צעק: „הרוסים חרא!", וזרק את הסיגריה שלו לתוך העין שלי. ככה התחילו מכות. היינו מעט נגדם. שניים מאצלנו היו חולים, ולא יכלו להילחם.

המרוקאים לקחו בקבוקים, ושברו או־תם עלינו. פתאום הוציאו גם סכינים. הם רצו להרוג את כולנו.

אחד, זה מאיר, נתן למישה מכה עם בקבוק על הראש. מישה לא נפל. אז מאיר לקח סכין, ותקע למישה בבטן. ועוד הוא לא נפל. אז מאיר לקח בקבוק שבור, והתך לו את הגרון. החבר של מישה רצה לשים את היד שלו על הפצע בשביל ל־עצור את הדם, אבל היד שלו נכנסה בפנים, ככה הוא חתך אותו.

היה שם גם חבר אחר של מישקה, חייל, שהביא איתו את הרובה שלו. אז המרוקאים לקחו ממנו את הרובה ורצו לירות בנו. התנפלנו עליהם, זרקנו עלי־הם שולחנות והרבצנו להם, עד שהוצאנו מהמרוקאי ההוא את הרובה. בינתיים מי־שהו צילצל למישטרה.

כל הלילה היינו במישטרת נצרת. כש־באנו בבוקר, שמענו שבלילה באו עוד מרוקאים, ורצו להרוג בחור אחד משלנו. מזל שלו, שהוא למד ג'ודו, והיה יכול להציל את עצמו."

עד כאן, סיפורו של ניקולאי.

„מה אני, כלב?"

ושבי מגדל־העמק בני העדה ה־מרוקאית מכחישים בתוקף שהרצח אירע על רקע שינאה עדתית: „הם היו מסוממים לגמרי," היא הטענה הנפוצה היום. „גם אם זאת היתה מסיבה של מרוקאים, היו מתנפלים על האנשים שם. הם הלכו לשם רק בגלל שזאת היתה ה־מסיבה היחידה באותו ערב.

„חוץ מזה, אף פעם לא היתה שינאה ביניהם לבין הרוסים. נכון שיש להם די־רות יותר מדי יפות. אבל אף פעם לא רדפנו אותם בגלל זה. יש פה אנשים טו־בים, במגדל־העמק, רק בגלל שבעה־שמו־נה בריונים, יצא למקום הזה שם כאילו זה טקסס פה."

הגירסה של הרוסים שונה. מרירות רבה מבצבצת מדבריהם, כשהם מספרים על הקריאות היומיומיות המלוות אותם, ב־עוברם במגדל־העמק: „רוסים חרא!"

„אני לא יכול לחיות פה," אומר מאי־ריאן פדגיאצק, בן 16 וחצי, בלונדי ויפה־תואר. „מה אני, כלב? פעם הלכתי ב־מרכז. הלכו שם חשישניקים. זה היה ב־ערך בעשר בערב. התחילו לזרוק אבנים ולצעוק: ‚בשביל מה אתם באים לארץ?'

„בערבים אנחנו מפחדים לצאת לרחו־בות. עכשיו הם מספרים שאמרנו שנרצח כל אחד שייצא ביום שני מהבית. זה שקר. דברים כאלה לא קיימים בתרבות הרוסית. ובכל זאת, אם היו נותנים לי עכ־שיו עזר, הייתי רוצח את המרוקאים האלה.

„אני יודע, שזה הכל בגלל הדירות ה־יפות שקיבלנו. אבל אנחנו לא ביקשנו את זה. אני שונא את הדירה הזאת. אני שונא את הרהיטים האלה.

„כל מה שאני רוצה, זה שיתנו לי לח־יות בשקט. כי אחרת, בשביל מה בכלל באתי לפה?"

משה גרון (באמצע) שותה לחיים בחתונת אחותו פירה. מימינו — ידידת ילדות. משה עלה מברית־המועצות לפני שלוש שנים.

שימחה משפחתית

במדינה

חוק
אין מיקלט לגנגסטרים

שנתיים אחרי שהגיע לישראל, הסתבר למאיר לנסקי, 71, מי שכונה, „הבוס של סנדיקאט הפשע האמריקאי", כי ישראל, הארץ המובטחת, אינה מובטחת לכל אחד, אפילו אם הוא יהודי בערוב ימיו, הטרען כי פרש מכל עסקיו והתנער מעברו, ואפי־לו אם הוא תורם נכבד למגביות וקרנות ממלכתיות למיניהם ומזרים את כספו ל־כלכלת המדינה.

בשתי שנות שהותו בישראל הזרים לנסקי מיליונים רבים של דולארים לישׂ־ראל. סמוך ובטוח כי בתוקף היותו יהו־די, שטרח לעלות אל הכותל המערבי ולהצטלם שם חבוש כיפה, לא יעזו לגר־שו מכאן, רכש לנסקי דירה לעצמו, הש־

מאיר לנסקי
סכנה לציבור

קיע כספים רבים בעסקים שונים, החל מהשקעות במלונאות ועד רכישת דירה לחדרנית לשעבר במלון דן, שהעניקה לו שירותים מסויימים.

נראה היה כי לנסקי, שלמרות שנו־תיו נראה גבר במלוא אונו, מוצק והח־לטי, אינו מוטרד ביותר מהפירסומים עליו ונגדו. הוא הופיע בקביעות באכסד־רות של מלונות הפאר בישראל, מלווה בשומרי־ראש ישראליים, מנהל עסקים ומגעים עם פרקליטים מפורסמים, ביניהם אחד שהוא גם חבר־כנסת ומנהיג מיפ־לגה קיצונית.

סכנה לשלום הציבור. השבוע הס־תבר כי המסך עומד לרדת על אותו פרק מחייו של לנסקי הקשור במדינת יש־ראל. בית־המשפט העליון, בהרכב של חמישה שופטים, ביטל השבוע את הצו־על־תנאי שהוציא בשעתו נגד שר־הפנים לבקשת לנסקי, כדי שיסביר השר מדוע לא תינתן ללנסקי אשרת עולה לפי חוק השבות.

קבע בית־המשפט העליון בפסק־דין העשוי להיות תקדים חשוב בהיותו פי־רוש החלטי של חוק השבות:

● „שר־הפנים רשאי היה להסיק ש־מאיר לנסקי הוא בעל עבר פלילי הקשור קשר אמיץ לפשע המאורגן. עקב העבר הזה, בצירוף ראיות אחרות המחשידות את לנסקי בהתנהגות פלילית הן בתקו־פה הרחוקה והן בשנים האחרונות, קיים חשש סביר שאם יורשה להישאר בארץ יהווה סכנה לשלום הציבור."

● „זכות העלייה, המוענקת לכל יהו־די לפי חוק השבות, היא בעלת חשי־בות ראשונה במעלה... עם זאת עומדת מאחורי חוק השבות המגמה שלא ית־קבצו כאן אנשים, אפילו הם יהודים, שבארץ מוצאם היו מ„ההופכים ללענה משפט וצדקה."

החשיבות העקרונית של פסק־הדין היא בכך שבית־המשפט העליון מצא שאדם אינו חייב להיות מורשע בעבירות פלי־ליות על־מנת שיוכח עברו הפלילי.

לנסקי, שעתה אין בידו כל אישור חו־קי לשהייתו בארץ, יצטרך לחסל את עס־קיו בישראל ולצאת מכאן בעתיד הנראה לעין. קשה להניח שישראל תעשה מא־מצים להסגירו לממשלת ארצות־הברית המבקשת אותו. קרוב יותר להניח שיותר לו לצאת לאחת המדינות שכספו הרב (מוערך ב־300 מיליון דולאר) יכול לק־נות בה זכות שהייה.

הווי
זריקת אבנים — כספורט אולימפי

היה זה טרם האולימפיאדה הקודמת. תוצאותיה הטרגיות של אולימפיאדת מינ־כן היו עדיין נחלת עתיד רחוק, ו־אולימפיאדת מקסיקו הקרבה וממשמשת שימשה נושא לשימחה והתרגשות — למ־רות שלאיש בארץ לא היה ספק בדבר סיכוייהם של ספורטאי ישראל.

גם לא למהנדס־הרדיו התל־אביבי רלף הלינגר, שהחליט לנצל את נושא האר־לימפיאדה כדי למחות, בדרכו שלו, על שערוריה פנים־ארצית: השתוללות הד־תיים הקיצוניים, באחת ימים, ששבת אח־רי שבת יצאו למסעי רגימת אבנים נגד כל מכונית שעברה בטווח זרועם.

חיים חדשים. כתב אל הלינגר ל־וועד האולימפי הבינלאומי בשווייץ:

„אני מרשה לעצמי להציע לכם לכלול, באולימפיאדה הבאה, ‚השלכת אבנים' כ־ספורט אולימפי מוכר.

„ספורט זה, המוזכר כבר בתנ"ך, הוח־זר לאחרונה בישראל לחיים ערים ותו־

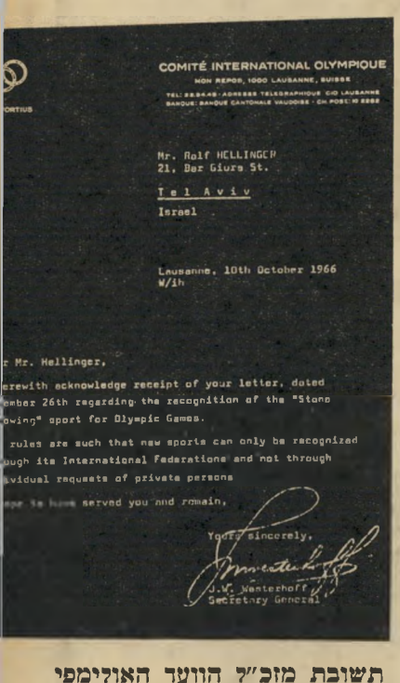

COMITÉ INTERNATIONAL OLYMPIQUE
CASE POSTALE 356, 1000 LAUSANNE, SUISSE
TÉL. 22 82 66 - ADRESSE TÉLÉGRAPHIQUE CIO LAUSANNE
BANQUE: BANQUE CANTONALE VAUDOISE - CH POST. IV 2000

Mr. Rolf HELLINGER
21, Bar Giora St.
Tel Aviv
Israel

Lausanne, 10th October 1966
W/ih

r Mr. Hellinger,
erewith acknowledge receipt of your letter, dated
ember 26th regarding the recognition of the "Stone
owing" sport for Olympic Games.
rules are such that new sports can only be recognized
ugh its International Federations and not through
vidual requests of private persons
ope to have served you and remain,
Yours sincerely,
J.W. Westerhoff
Secretary General

תשובת מזכ"ל הוועד האולימפי
בכל הרצינות

סמים. בטוחני כי הישראלים יצליחו ל־שגר מישלחת מאומנת כהלכה במקצוע זה, וסיכוייהם לזכות במדליית־זהב יהיו רבים — בייחוד אם התחרויות תתקיימנה בשבת."

שרות אריה. הייקס, שם בשווייץ, לא ידעו חוכמות. קיבלו מיכתב — ישבו לענות עליו. לא היה איש מופתע יותר מהלינגר, כאשר קיבל, על ניירי־מיכתבים רשמי של הוועד האולימפי הבינלאומי, את התשובה הבאה:

„מר הלינגר היקר —

„הנני מאשר קבלת מיכתבך בשאלת ההכרה ב‚השלכת אבנים' כספורט מוכר במישחקים האולימפיים.

„חוקינו מאפשרים הכרה בספורט חדש רק באמצעות הפדרציות הבינלאומיות, ולא על־ידי בקשות של אנשים פרטיים.

„בתקווה שעמדתי לשירותך, שלך ב־נאמנות,

„ג'. ה. וסטרהוף,
„מזכיר כללי."